

W's

P A L L E N I E L S E N

SORT LYS
OG
HVIDT MØRKE

K U N S T F O R E N I N G E N

P A L L E N I E L S E N

SORT LYS
OG
HVIDT MØRKE

R E T R O S P E K T I V U D S T I L L I N G

24. MARTS - 22. APRIL 1990

K U N S T F O R E N I N G E N

Fra „Den fortryllede by”, 1983, pen og blæk, 16,3×25.

INDLEDNING

Jeg takker KUNSTFORENINGEN, fordi den har gjort denne udstilling mulig. På udstillingen ses nogle få billeder fra omkring 1943, som var de første forsøg på det, jeg senere skulle prøve på at udtrykke.

Fra 1943 til omkring 1948 er der et hul, som skyldtes, at jeg i den periode havde andet arbejde, bortset fra læretiden hos Erik Clemmensen og på Akademiet. Billedudvalget slutter

ved udgangen af 1989.

Til dette katalog har jeg valgt nogle tekster: forskellige overvejelser jeg har gjort mig over mit fags muligheder.

Det kan ikke skjules, at min tid som lærer, var en for mig omvæltende og betydningsfuld tid, som har præget min tankegang siden. Mødet med de mange forskellige indtryk, alle disse grader af forsøg på at artikulere sig, førte til

den overbevisning – rigtig eller forkert – at bag alle disse udtryk, på trods af alle forskelligheder med hensyn til motivering, psykisk egenart og tidsbundethed, befandt sig et vilkår som var fælles: det billedsproglige. Et sprog som havde at gøre med vor egen konstruktionsform. En sproglig udtryksmulighed der ikke var tænkt frem, men fornemmet på egen krop, oplevet ud fra dens rytmiske proportionsspil og som medførte en særlig måde at se på, der søger alle tings kunstneriske egenskaber, den dynamik der slumrer i alle ting. Ved at se på en rytmisk-følgagtig måde fremtræder verden ikke afsluttet, »lavet færdig« men alt bliver til for vore undrende øjne, ustandseligt, i skabende vekselvirkning.

Den guddommelige indgivelse og det dermed givne udtryk, løser alle problemer. Men det geniale er et sjældent fænomen, som det ikke nytter at vente på. Derimod mener jeg, at

billedsproget, hvis elementer og muligheder jeg tangerer i gennemgangen af Hogartbladet, giver mulighed for, til en vis grad, selv at gribe ind. Hvad bestemmer vi selv? Måske ikke så meget, men det ville være fatalt at prisgive det lidt, vi kan bestemme. De største værker er vel dem, hvor bevidst og ubevidst, om ikke balancerer – nødvendigvis – men dog udgør en spænding, som kan tænde det, vi kalder ånd.

»En dør der lukker sig op« er skrevet til dette katalog, mens »Uspecificerede udbrud« og udsnittene af »Billedkunst, hvorfor« er af ældre dato. »Uspecificerede udbrud« er fyldt med hævede pegefingre og prægede af skoleforhold – unægtelig, det var en docerende periode, men stykket kan dog passere – det er jo et retrospektivt foretagende, jeg har givet mig i kast med.

»Billedkunst, hvorfor« er brudstykker af en artikel i et katalog til en udstilling på Vejle Museum: »Billedkunst, hvordan«, 1982.

Fra „Den sovende by“, (12), 1975, stengravure. Hel størrelse.